

Julberättelse

**”Snön lyser vit på taken,
endast tomten är vaken”**



Så skaldade Viktor Rydberg i sin skända dikt. Fast jag växte upp i samma stad har jag inte så många minnen av den vackra vita snön. Snön, om den kom, förvandlades snabbt till något grått och blött på gatorna. Men jul blev det förstås ändå. Jag upptäckte tidigt att det var något skumt med tomten. Det har man berättat för mig. Jag lär ha sagt ”tomte har Millans skor.” Men trots detta var ju julen något att längta efter. Jag funderade ett tag på var morfar längtade efter. Han väntade inte på julafton, inte efter himlen. Det var ju alldeles fel förstod jag sen, fast han var gammal kunde han längta.

Jul hos morfar

På julafton var vi många samlade hos morfar, det var hans sex vuxna barn, deras fruar och män och barn och alla fick vi rum i det stora vardagsrummet när julklapparna skulle delas ut. Maten serverade i köket, som var lika stort som rummet. Jag har inget minne av att det var trångt, vi fick plats trots att lägenheten bestod av ett rum och kök plus ett stort skafferi som man

kunde gå in i och gömma sig om man ville och en stor klädkammare som kunde utnyttjas för övernattning om det skulle behövas.

Julstök

Före jul skulle allting städas, juldukar som varit med många år skulle stärkas och strykas och läggas på, pepparkakor bakas. Min moster Mildred var hemmadotter och skötte alla bestyr och pepparkaksdegen hon gjorde var stor och då menar jag STOR. Jag fick hjälpa till ibland med gubbar och gummor, grisar och hjärta.

När allt var klart plockades den jätttestora plåtburken fram och jag minns att det var med pepparkakorna som med julen; ”julen vara väl till påska.” Lutfisken låg i blöt, nere i källaren fanns svagdrickat, och krösonamoset, lingonen, hade vi hjälpts åt att plocka och moset fanns därnere i stora höganäskrukor.

Dan före dan



Kvällen före julafton sattes girlangerna upp i kökstaket, till och med de fula kaktusarna i fönstret var lite vackrare nu med några lysande blommor och det vita hemvirkade överkastet lyste vitt på sängen och de stora röda träljusstakarna med sina vita ljus kom

... fortsättning på sidan 15

ligt försenad mens. På våren. På sommarlovet och semestern (fast ofta blir inget till något som motsvarar vår längtans väntan) Finns det någon vuxen kvinna som inte har upplevt den spända väntan framför telefonen? Och den irriterande frustrationen när fel person ringer. "Till sist är det döden vi väntar på!"



Mellanösterns väntan

Cordelia Edvardsson anknyter sedan till det israeliska och det palestinska folket som på båda sidor inte gör något annat än väntar.

Citat "Inte nödvändigtvis på den undflyende, ouppnåeliga freden, men på en förändring. På att något, nästan vad som helst, skall ske. Men, som en diplomatvän till mig sa, det sorgliga är att bägge folkens ledare inte alls vill ha någon förändring. Just därför vill de inte heller ha någon fred. Ty fred kräver och förutsätter förändring."

Boken *Berättelser från gränsen* innehåller många starka skildringar från människorna i dessa områden som berör en - lika väl som de krönikor som finns med. Det är en lättläst bok men en stark upplevelse som inte lämnar en opåverkad!

Birgitta Wohlfeil

Julberättelse ...fortsättning från sidan 13

fram på symaskinen och det stora bordet. Det blev nästan högtidligt. På julafton köpte morfar gran på torget, skinkan blev lagd i den stora grytan och lutfisken kokades. Många dofter blandades, det luktade jul.

Spela för släkten

Jag försöker komma ihåg vad jag fick i julklapp, men det enda jag minns var det året när jag fick ett nytt fint notblad med "drömmar av silver, drömmar av guld". Jag hade tidigare fått en banjo av en moster och gått och lärt noter och spelat ungefär ett år. Jag tror jag fick pröva och spela inför släkten, hur det gick har jag förträngt.

Julotta

Julottan var inte lika högtidlig i stan som på landet, där man talar om slädfärde m.m. Morfar gick till Svenska Frälsningsarmen och mamma och jag följde med. När jag blev några år äldre och scout så blev istället långpromenad till en kyrka på landet tillsammans med scout vänner.

Efter den tidiga vandringen var det inte lätt att vara vaken på julmiddagen, men det är en annan historia.

Britt-Inger Berggren

